

Utskrift av Infotekspodden avsnitt 12

Observera att utskriften är en automatiskt genererad transkribering. Skrivfel kan därför förekomma.

Niklas

I dagens avsnitt möter vi 41-åriga Mathias Ahlén från Gimo, en person med rörelsenedsättning som ständig följeslagare. Har han byggt ett liv fyllt av idrott, gemenskap och modiga beslut, med driv och humor och en stark laganda, visar Mathias hur långt man kan komma när man vägrar att låta sig definieras av sin funktionsnedsättning. Här är Mathias Ahlén!

Niklas

Hej och välkomna till Infotekspodden med mig Niklas Rossi.

Mathias

Dagens gäst är Mattias Ahlén, 41 år, från Gimo.

Niklas

Precis. Vi tar det från början. Du växte upp i Gimo.

Mathias

Ja, det är en liten ort fem mil nordost om Uppsala. Jag växte upp med en äldre bror och två föräldrar. Min barndom har varit väldigt inkluderande från början med en väldigt omhändertagande mor och en väldigt inkluderande. Idrottsintresserad far.

Niklas

Så de har alltid betytt jättemycket för dig?

Mathias

Ja, självklart. Och gör det fortfarande.

Niklas

Så det är din trygga bas?

Mathias

Ja, det är ju min trygga punkt och min trygghet i livet så att säga. De har räddat mig många gånger.

Niklas

Om vi hoppar fram till skola och vänner och så där. Ja. Hur var det i skolan? Och du berättar lite grann om hur det är att gå i en lite mindre skola på ett lite mindre ställe.

Mathias

Ja, det är ju så att jag har ju förmånen att i ettan till mellanstadiet, i sexan, nu heter det ju grundskola, men då fick jag gå med samma tolv personer. Och det gör ju att man blir väldigt sammansvetsade och känner. Sen i högstadiet så fick vi påökning från en byskola som gjorde att vi blev en lite större grupp, men det blev lika familjär stämning. Och det som är fördelen då är ju att jag har aldrig blivit utsatt för mobbning som många andra kanske blir. Så jag är lyckligt lottad i den aspekten.

Niklas

Så du har alltid varit inkluderad och du var med på raster.

Mathias

Ja, det var jag.

Niklas

Diverse andra saker.

Mathias

Ja. Vi hade alla lektioner samtidigt. Sen har man bonusuppgifterna som man har som funktions varierad. Man har lite extra stretching, lite extra idrott, lite sjukgymnastik. Det var de enda tillfällena jag fick gå ifrån min klass, så att säga. Annars har vi alltid haft alla lektioner samtidigt. Jag har fått samma uppgifter att göra.

Niklas

Så lärarna såg dig från början? De såg inte funktionsnedsättningen? De såg människan Mathias?

Mathias

Mycket är det på grund av min mor. Som har propsat på. Från början var det tal om att jag skulle få gå anpassad grundskola. Men det vägrade min mor. Då satte hon in mig i en integrerad klass. Det är jag lyckligt lottad över idag.

Niklas

Så du hade rikligt med vänner i skolan?

Mathias

Ja.

Niklas

Och skolgången var välfungerande? Så tillvida att lärarna fanns som stöd.

Mathias

Ja, och sen hade de ju specialpedagoger och så där. Många av mina skolkamrater jag hade från grundskolan har jag fortfarande kontakt med idag. Många är en av mina närmaste vänner. Eller liksom flera är mina närmaste vänner som vi faktiskt stämmer av. Kanske inte dagligen, men veckovis så kollar vi läget med varandra. Och det tycker jag är

unik faktiskt. För hur många kan säga att de är vänner med folk som man har känt i 30-35 år.

Niklas

Det var min nästa fråga. Skolan och så. Hur var det privat med socialt umgänge och sånt där? Vänner?

Mathias

Jag hade tur. Vi bodde i villa då och det gör föräldrarna fortfarande. Det var en vändplansgata. Ungarna på gatan blev ofta väldigt sammansvetsade. Vi spelade innebandy. på kvällar och eftermiddagar och vi lekte burken. Känner du till leken burken?

Niklas

Burken ja. Det tror alla vi som växte upp på 80-talet och 90-talet kommer ihåg.

Mathias

Ja, där har vi en liten rolig incident när jag var nyopererad. Jag hade stelopererat mina fötter och som cp-skadad så är man lite spastisk. Så då skulle jag, man ska ju sparka på en fast grej för att lösgöra de som har blivit tagna. Jag körde permobil och egentligen så brukar jag vara fasttrappad med fötterna. Men jag lyckades. Jag blir så exalterad att den som skulle ta mig inte såg mig. Så då började jag spatta, liksom sprattla med fötterna.

Niklas

Det klassiska cp-spattet.

Niklas

Ja.

Mathias

Och då lyckades jag mosa. Vi hade ett elskåp där vi skulle sparka. Så jag lyckades köra in permobilen och mosa foten med. Mellan fotplattan och elskåpet. Jag var två dagar post-

up. Då trodde pappa att nu kanske vi måste göra om operationen. Men som tur var så stukade jag bara foten.

Niklas

Vilken underbar story. Hur har dina sociala relationer förändrats över tid? Hur ser de ut? Hur såg de ut som ung vuxen? Vi tar det ända fram till dagens datum.

Mathias

Ja, många av mina vänner som jag har idag har jag träffat genom idrotten. Och jag har ju sysslat väldigt mycket med lagidrott och då blir man ju väldigt tajt. Du vet, tugget i omklädningsrummet gör ju att man har lika tänk och man drivs mot samma mål. Det gör ju att man även träffas utanför planen, utanför de aktiviteter man egentligen.

Niklas

Har du aktivt sökt upp idrotten som ett ställe att ha sociala relationer? Alltså, träffa vänner i?

Mathias

Initialt så var det en social verksamhet. Jag ville träffa andra likasinnade där man kunde utbyta erfarenheter och dela erfarenheter. Med tiden så utvecklade jag ett elitintresse också. Jag ville prestera på högsta nivå. Det har drivit mig fram. Jag har rest runt i världen och idrottat. Det tackar jag min funktionsvariation för. Hade jag inte haft min CP-skada hade jag säkert varit kvar i Gimo. Spelat division 2-fotboll. Då hade jag som längst kanske åkt till kommungränsen. Men nu har jag spenderat tid i USA, Holland, Italien.

Niklas

Du har fått en helt annan plattform.

Mathias

Ja, och jag vågar göra saker.

Niklas

Så det har byggt individen Mathias?

Mathias

Ja, det har stärkt mig. Många gånger kan man tro att det inte går att resa själv. För du sitter i rullstol. Visst, det är ju ett projekt att resa. Men det är inte omöjligt. Ska du idrotta har du speciella rullstolar som du måste plocka med.

Niklas

Vi kan väl hänga kvar där vi reser när vi ändå pratar om det. Jag vet att många tänker att det. Det är ett stort meckel och bök. Var det nervöst när du reste första gången?

Mathias

Självklart var jag nervös, men jag hade läst på och frågat mina lagkamrater. Jag reste som sagt i grupp med landslaget i tennis. Vi drog iväg till Sardinien och spelade lite tennis.

Niklas

Var det mycket funderingar innan? Vad var det för typ av funderingar?

Mathias

Hur får jag med min sportrullstol? Hur får jag med packningen? Men allt sånt finns det ju lösningar för. Men det är ju det. Man måste vara tydlig med flygbolag och sånt där och anmäla i förväg och mäta hur stor sportrullstolen är. Och det gör ju att förhoppningsvis kommer inte grejerna bort när man väl landar på destination. Men det är ju inte en omöjlighet att de försvinner.

Niklas

För jag vet ju annars att man kan vara lite nervös för det här med toabesök. Man måste planera lite, ha lite framtänk.

Mathias

Ja, absolut. Det finns läkemedel du kan ta för att undvika att bli pinknödig. Nummer två, så att säga. Men jag har mestadels rest i Europa. Då sköter man bara sina behov före och försöker leta upp en toalett så fort du landar. Sen finns det ju, på långresor, en pirra på flygplatsen. Så du kan ju använda toaletten. Men det är trångt. Men allt går med lite vilja.

Niklas

Jag tänker höra med dig. När du har rest, även i Sverige hur upplever du att människor bemöter dig?

Mathias

Ja, alltså. I Sverige är det inga problem. Bara man vet vad man vill. Men jag åkte ju en bussresa genom Europa. Då kom vi till en busstopp i Tyskland. Då ska man ha en eurokey, en universallösning.

Niklas

Det vet jag faktiskt vad det betyder, för det var nån som berättade för mig. Det är ju en väldigt fiffig liten grej som gör att man kan komma in på offentliga toaletter och hissar.

Mathias

Det stämmer. Det hade inte jag den gången. Det var ju gränsen mellan Tyskland och Frankrike. Som ni vet så är ju fransmän lite envisa när det kommer till att börja prata engelska. då spelar de oförstående. Men börjar man prata franska, fick jag lära mig sen, och går över på engelska, då är de mer tillmötesgående. Men vi hade ett busstopp på 20 minuter, där alla skulle gå på toa och så där. Men efter 35 minuter, då hade inte vi fått toanyckeln till handikapp toan. Så då blev jag lite less, så då pratade jag med guiden, som jag hade med, om hon kunde hjälpa oss att få fram nyckeln. Två minuter efter att hon börjat prata fick jag och min kompis nyckeln så att vi kunde gå på toa, men vi blev försenade.

Niklas

Så det kan vara lite stök ibland?

Mathias

Det kan vara lite stök. Bara man är förberedd på det går det att lösa situationen.

Niklas

Hur funkar det i Sverige?

Mathias

Det funkar jättebra. På senare tid är de flesta matställen försedda med en handikapp toa. Den är väldigt sällan låst. Då är det tydlig information på vart man ska gå.

Niklas

Precis. Ja, precis. Vi kan väl. Vi hänger kvar vid ditt sportintresse. Jag minns ju dig. Jag minns ju faktiskt. Jag är så pass gammal att jag minns dig. Jag jobbade på habiliteringen. Jag träffade på dig första gången på en rullstolsinnebandyträning i Fyrishov. Då var du 10-11 år. Jag vet inte om du kommer ihåg det här?

Mathias

Jag kommer inte exakt ihåg vart det var vi träffades. Men jag anade nästan att det hade med innebandyn att göra. För jag var ju ung och du var ju lite av en förebild just när man kom.

Niklas

Ja, där hörde ni lyssnarna att en gång i tiden så var jag en förebild. Jag tackar för det. Du har ju varit en inspirationskälla för mig. Du har alltid varit så glad och positiv och villig att testa på olika saker. Jag kommer att komma in på det. Jag startade ju en rullstolsbasketklubb. Jag träffade dig på innebandyn, men du var en av de första. Men Mattias kommer att haka på och gilla det här med rullstolsbasket.

Mathias

Vi har harvat runt till Stockholm och tränat tillsammans, så vi började. basketkarriären i Stockholm. Sen ledsnade vi lite på pendlingen. Vi funderade på om vi skulle försöka

starta upp nåt i Uppsala. Men det är ju svårt med lagidrotter i Uppsala. Vi har pratat lite om varför, men inte kommit på nåt vettigt svar.

Niklas

Det är ju svårt. Det måste man vara ärlig med och säga. Det kan vara bra för lyssnarna att veta. Det är svårt att komma igång med sport. För att om man speciellt håller på med lagsport så krävs det att man är några stycken. Det är svårt att spela rullstolsbasket själv. Så därför är det svårt att komma igång.

Mathias

Ja, och just när det kommer till basket så är det svårt att spela i sin standardstol. I och med att du använder ryggstödet väldigt mycket. Skulle du inte ha några tippskydd till exempel då ligger du på golvet och tittar upp i taket.

Niklas

Så det är lite dyrt.

Mathias

Ja, men som barn och ungdom är det väldigt lätt att söka fondpengar och fondmedel för att kunna köpa sina idrottshjälpmedel.

Niklas

Du har ju testat på flera sporter. Vilken sport kom först?

Mathias

Innebandyn kom först. Nej, nej, nej, nu var jag lite snabb. Friidrotten var först. Sen så dubblerade jag lite med rullstolsinnebandyn och efter det så blev det. Det är rullstolsbasket och efter det så blir det tennis. Och nu spelar jag faktiskt rullstolsrugby här i Uppsala. Men jag tävlar med ett annat lag. Eftersom Uppsala inte spelar seriespel för tillfället.

Niklas

Det är ju som sagt viktigt ibland att få testa på olika sporter. Ibland är det ju så att kanske utbudet är lite mindre. Lite skvalt. När man har en funktionsnedsättning. Men du har ju testat på många olika. Har det varit viktigt för dig?

Mathias

Ja, för att då har jag kunnat känna efter vad passar mig. Mycket av det kan jag faktiskt tacka dåvarande Frösunda center. Nu heter det Rehab Station Stockholm. De hade sommarläger för funktionsvarierade personer på somrarna. Två till fyra veckor där man fick träffa. Förebilder som också sitter i rullstol och fick lära sig klä på sig, förflytta sig från golv till rullstol, men också prova på olika idrotter. Och jag fastnade direkt för lagidrotter, för jag är ju en lagspelare i grunden.

Niklas

Vi kan väl hänga upp det här med vikten av förebilder. Och det är ju inte bara för sport, utan sporten kanske kan vara ingångsvärdet. Men man lär sig så mycket mer. Hur har det varit för dig? och förebilder. Vad har de betytt för dig?

Mathias

Jag letar alltid folk som inspirerar mig. Det är som sagt inte bara idrottspersoner. Jag träffar gärna folk som är äldre än vad jag är. Som har familj till exempel. Och hur funkar det? Sen sådana enkla saker som att förflytta sig från golv till rullstol på ett mer effektivt sätt. Då kan man dra nytta av. Jag kan ju röra benen lite grann, men jag kollar på hur förlamade personer gör. Skulle jag kunna göra nånting som de gör?

Niklas

Vi kan väl gå in på den sport som du spelar idag, rullstolsinnebandy och berätta om den gruppen av människor. Utöver att ni spelar sport lär ni varandra saker. Det är som en familj.

Mathias

Ja, det är ju det. Vi har alla olika erfarenheter. Just nu har vi en yngre kille, jag ska inte gå in på vad han heter, men som inte har haft möjligheten och haft rullstolsburna förebilder.

Just nu kör han innebandy i sin standardstol, vilket inte är optimalt. Men han är rädd för att prova nya saker, eller inte haft möjlighet att testa. Så nu. håller vi på att bygga upp hans självförtroende för att hjälpa honom med förflyttningar över till en sportrullstol. Får han bara komma ner i en sportrullstol så tror jag att han kommer se på rullstolsinnebandy med helt nya ögon. Det kommer bli en ny sport för honom. Han är extremt duktig på klubban. Där lär jag mig väldigt mycket. Tidiga år spelade jag innebandy och nu har jag hittat tillbaka till innebandyn som motionsform.

Niklas

Men ni lär er också lite andra saker. Det är mycket sociala möten. Sporten är en sak, men ni träffas ju. Ni pratar ju om livet.

Mathias

Ja, många använder gruppen som ett ventilationshål. Har man en dålig dag hemma kan man komma och vara den man är. Du behöver inte sätta på en mask. Om du skulle komma ner på träningen så är du Niklas Rossi. Bara sköt. Bara chilla, liksom. Vill du inte fysiskt vara med på träningarna kan du sitta bredvid och snacka skit, helt enkelt. Det är inte bara elitidrott, utan det är en social verksamhet också som är otroligt viktig för många.

Niklas

Om vi spekulerar, hur tror du att ditt liv skulle se ut om du inte hade lagsporten?

Mathias

Jag skulle vara väldigt isolerad. Jag skulle nog väga 40–50 kilo mer. Sen skulle jag nog bara sitta framför en dataskärm och spela. Det är ju inte ett liv, tycker jag. Visst, det är jätteroligt att spela.

Niklas

Har det varit en rädsla för dig?

Mathias

Att bli isolerad? Ja. Faktiskt. Jag är ju social. Jag vill träffa människor. Jag lever för det personliga mötet. Men med diagnoser som PTSD och sånt där som jag har fått senare år, så är det. Det sätter lite käppar i hjulen. Jag är inte den person jag en gång har varit.

Niklas

Och då blir det extra viktigt med ventilationen. Att man får ventilera. Ventilen i vardagen.

Mathias

Ja, även om man umgås väldigt nära med sina föräldrar eller syskon. Allt kan man inte prata med dem om. Utan man vill ha. utomstående som man kan bara prata om allt möjligt. Inte behöva tänka på att trampa nån på tårna eller förstöra äggskal. Du kommer som du är och du får vara som du är, och det är okej.

Niklas

Och det påverkar självkänslan?

Mathias

Ja, absolut. Jag har vuxit otroligt mycket tack vare lagidrotten. Jag är inte den person jag är idag om jag inte har kunnat tid. Jag hade inte trott på mig själv eller att jag skulle klara saker. Jag hade inte vetat om man kan flyga flygplan med rullstol eller om jag kan köra upp för en trottoarkant i stan.

Niklas

Det har varit lite av livets skola?

Mathias

Ja. Det har präglat mig otroligt mycket.

Niklas

Ja, för det var min nästa fråga. Vad betyder lagkänsla? Men det är ju egentligen det vi har pratat om. Hur påverkar din cp dig i vardagen?

Okänd

Sommartid. Berätta.

Mathias

Jag kan ju dela upp det. Sommartid ser inte jag mig själv som handikappad. Då är jag som alla andra. Visst, toabesök, dusch och sånt tar lite längre tid. Men vintertid, då blir jag handikappad. Då är jag beroende på yttre faktorer. Jag menar, snöar det för mycket, då kommer jag inte ut. Nu har ju jag hjälpmedel som påhäng cykel som gör att det underlättar lite. Men snöar det alldeles, alldeles för mycket, då blir jag isolerad. Då blir jag deprimerad. Då får jag ont i kroppen, för jag rör mig inte tillräckligt. Och jag kanske går upp i vikt, för jag äter lika mycket som när jag inte är.

Niklas

Hur gör du för att trotsa det? Jag tänker för de som lyssnar. Du använder främst manuell rullstol fast du har hjälpmedel i form av en el.

Mathias

En påhängscykel som du kopplar på rullstolen.

Niklas

Ett el aggregat.

Mathias

Ja, med styre och så kör man liksom fram. Det underlättar enormt mycket. Men sen finns det ju alltid färdtjänst. Tar man sig till bussen kan man åka buss. Men det är också lite lotteri där. För beroende på vilken busschaufför det är så får jag inte ta med mitt el aggregat. För det är tungt och kan skada folk.

Niklas

Du bor ju i Gävle. Nej, Gävle, vad säger jag? Du bor ju i Gimo. Det är nästan Gävle. Du bor i Gimo. Men du har ditt liv i Uppsala. Mycket av dina vänner och så.

Mathias

90 procent av mina vänner är i Uppsala. I och med att jag idrottar är jag det i Uppsala, så jag hänger mycket där. Jag har ju körkort, så jag har haft bil. Men före pandemin ansåg jag att jag inte hade råd att ha bil. Så då åker jag kommunalt så gott det går, eller med min bror som jobbar här när jag väl ska träna.

Niklas

Vi kan väl ändå prata för dem som inte vet. När använder du er.? el aggregatet? Eller el hjälpmedlet kanske man ska snarare säga?

Mathias

Ja, i stort sett varenda gång jag ska utanför huset. Och då kan man ju argumentera. Ja, men blir du inte lat när du tar elaggregatet överallt? Men jag pratade med en förebild till mig. En paralympier, Ronny heter han, som har både kört vinter-OS i.

Niklas

Ronny Persson!

Mathias

Ronny Persson.

Niklas

Vi kommer se honom alldeles strax när OS börjar.

Mathias

I curling kör han då. Men han har ju varit alpinist också.

Niklas

Förlåt att jag avbröt dig. Du ska få fortsätta.

Mathias

Han var väldigt klok och sa så här. Javisst, du använder inte. Du rullar inte lika mycket. Men du sparar energi på att ta dig till och från din aktivitet. Säg att jag ska åka och spela rugby. Då sliter jag inte på axlar, trivsel. Jag hjälps på samma sätt genom att rulla till träningen. Jag har all energi kvar, så jag kan prestera till max på träningen för att sen kunna återhämta mig på vägen hem.

Niklas

Jag har också ett el hjälpmedel. Jag sitter också i en rullstol. Manuell rullstol. Men när jag ska göra lite större utflykt. Jag åkte till London härom. Det var i oktober månad. För att det inte ska bli för jobbigt hade jag ett el aggregat som hjälpte mig. Så jag förstår dig. Det var en jättevinst för mig.

Mathias

Ja, och du upplever staden på ett helt annat sätt. Så var inte rädd att ta hjälp. Förut tänkte jag att man blir så handikappad när man har en permobil. Men nu har jag tänkt i andra banor. Det är energisparande. Du ska ju faktiskt orka ett helt liv och dina axlar slits otroligt mycket när du är hjulbent.

Niklas

Det finns situationer där du väljer att ta det. Kan du exemplifiera? När skulle det kunna vara?

Mathias

Ja, det är till exempel så enkelt som när jag sover hos en polare när vi tränar i Uppsala. Det är tre, fyra kilometer till Fyrishov där vi bedriver vår verksamhet. Istället för att rulla som kanske skulle ha tagit 25 minuter kanske så är vi där. är på tio minuter. Skulle det snöa skulle jag inte ta mig utanför porten.

Niklas

Den skapar jättemycket frihet för dig.

Mathias

Ja, det är livsviktigt. Nu låter det som att vi gör en reklamkampanj för drivaggregat.

Niklas

Ja. Att sitta i rullstol. Nu är det väldigt mycket rullstolsprat.

Mathias

Vi sitter i rullstol båda två.

Niklas

båda två, och vi vet ju att vintern som har varit.

Mathias

Du är ju väldigt beroende av just vintertid att snöhållningen sköts. För nu när jag skulle åka in här till podden så märkte jag en tydlig gräns. Jag skulle över Fyrisån, för vi sitter i Uppsala. Hitom Fyrisån hade de plogat jättebra och skottat undan. Men sen bara på andra sidan ån var det. förfrusna snövallar som inte gick att köra över. Jag fick välja en annan väg att åka, så det blev en liten omväg. Men det funkar. Är man bara klädd och tar det med en klackspark. Så här är det. Men du är beroende av att andra gör sitt jobb. Vilket inte alltid görs.

Niklas

Bra hjälpmedel förbättrar livet.

Mathias

Ja. Livskvalitet.

Niklas

Vi ska lämna rullstolen och det för en liten stund. Jag tror inte vi kommer tillbaka till den. Vi har pratat väldigt mycket om den. Men vi ska prata om arbetsliv och relationer. Hur har det sett ut?

Mathias

Jag har ju pluggat väldigt mycket. Så jag har yrkesexamen, tre stycken olika. Just nu är jag arbetssökande, men tidigare har jag jobbat inom barnomsorg. Det är en klassiker för rullstolsburna att man börjar någonstans där, tar hand om barn, vilket jag trivdes otroligt bra med när jag precis hade slutat skolan. Men sen så gör jag som alla andra att jag vill nog testa på någonting annat. Så då valde jag att plugga i en yrkesutbildning. Teknisk säljare blev jag. Och det gick ju hur bra som helst. Men precis när jag tog examen så spräcktes den här techbubblan. Så då fanns det inte något jobb. Så då var.

Niklas

Ja. För du är ju inte ensam. Du är ju. Jag vet ju. Jag har känt dig länge. Du har kämpat och kämpat och kämpat och kämpat för att ta dig in på arbetsmarknaden. Och det var tufft.

Mathias

Det har varit tufft. Jag har. Jag har jobbat lite sporadiskt. Senast jobbade jag som säljande kundservice på 3. Alltså mobiloperatören 3, där jag jobbade 2,5 år. Men sen kraschade mitt liv. Jag var tvungen att börja om och flytta tillbaka till Gimo. Sen dess har det varit svårt. Många arbetsgivare, även om man har examen. Jag tog examen som Hotel Supervisor. Det är gruppchef. på hotell nu i somras. Jag har sökt 378 jobb sedan i juni i somras. Kommit på fyra intervjuer. Men många arbetsgivare blir rädda för rullstolen. För de tänker ja, men kommer han klara att köra över en tröskel? Eller kommer han kunna klara av att stå bakom en disk så där? Men otroligt mycket av de frågeställningar som arbetsgivaren ställer sig får de hjälp av.

Niklas

Känner du att du kan vara öppen och transparent när du söker jobbet?

Mathias

Nej, utan de få gånger jag kom på intervju då nämnde jag inte att jag satt i. Eller funktionsvariation nämnde jag ju såklart. Men att jag satt i rullstol, det gjorde jag inte. För att då känns det som att en av väggarna har jag tagit bort genom att inte vara ärlig med att säga att jag sitter i rullstol. Men det märker man direkt när man kommer på intervjun. Då blir de lite mer. De drar öronen åt sig. Vad är det här? Kan han jobba? Men jag tänker så här. För varje nej så kommer man närmare ett ja när det kommer till en anställning. Så det är bara att kämpa på. Men det tar på. Man får vara nedslagen och man får deppa ibland. Det är helt naturligt.

Niklas

Och du har ju ändå inte utbildat dig till. Det är inga omöjliga jobb. Du har försökt strategiskt, att det är lite stillasittande jobb där inte rörelsenedsättningen ska stöka till alltför mycket.

Mathias

Nej, jag har tänkt så. Jag har kollat lite på efterfrågan just när jag påbörjade utbildning. Jag är utbildad elevassistent. Men där hade jag också otur. Precis när jag blev klar drog de också in alla de här tjänsterna. tjänsterna, de prioriterar fel i skolan tycker jag. För att elevassistenter behövs, inte bara till folk med funktionsvariation utan även till personer som kanske behöver det här lilla extra stödet med att plugga in och få lite lugn och ro. Få en vuxen person att vända sig till när de behöver hjälp.

Niklas

Precis. Jag har en fråga kring just jobb. Vad skulle ditt drömjobb vara? Om du får drömma.

Mathias

Jag har ju alltid velat bli en rehabinstruktör. Ända sedan jag var liten. Ni kanske inte vet vad en rehabinstruktör är. En rehabinstruktör är en person som ofta hjälper ny skadade personer till att komma tillbaka i livet. Just med självständighetsträning. Och sådana enkla saker som hur rullar du rullstol. Klär du på dig? Lite som att vara en förebild för en person som börjar om på ruta ett.

Niklas

De hade väl en sån utbildning på Frösundavik?

Mathias

Ja, det stämmer. Jag ville ju gå den. Men precis då, när jag hade åldern inne, drog de in den utbildningen.

Niklas

Jag kom faktiskt in på den, men de la ner den för att det var för få sökande.

Mathias

Men det var några år innan jag hade åldern inne, tyvärr. Annars hade vi kunnat gått tillsammans.

Niklas

Det är ditt drömyrke?

Mathias

Ja, absolut. För jag vill hjälpa andra. För du har alltid någonting att förmedla. Du har en erfarenhet.

Niklas

Mm. Om du får drömma vidare då? Hoppas du att dina närmaste år som kommer nu, hur ska de gestalta sig?

Mathias

Jag vill att de ska vara lugnare än mina närmaste år som har varit. För att de har varit kaosartade. Jag bodde i Eskilstuna som jag nämnde kanske tidigare och där klatschade mitt liv. Jag hade en giftig relation och blev lurad och sådär. Men allting händer av en anledning har jag försökt intala mig själv. Så länge du lär av misstagen så kommer de inte upprepa sig. Men du blir väldigt tillbakahåll sam när det kommer till att skapa relationer.

Niklas

Jag ska säga att du är mycket, på ett plan så är du en förebild för mig. För du ser oftast möjligheter. Där andra kanske inte gör att du, det är inte bara att spela positivt. Utan du är så positiv tycker jag. Trots att du får några snytingar.

Mathias

Ja men det går ju inte att undvika snytingar i livet. Allt blir så mycket enklare om du ser möjligheterna istället för problemen. Alla skulle må bättre av att vara lite mer positiva. Men det ska inte vara påklistrat, som du säger, utan det ska vara genuint. Det går att se möjligheter i det mesta. Men man ska inte glömma att det är okej att ha de här deppiga dagarna också. Men de kanske inte ska behöva vara jättemånga och jättelånga. Var inte rädd att ta hjälp.

Niklas

Vi kommer vidare på det. Vilka egenskaper har hjälpt dig mest? Dina personliga egenskaper. Är det att du ser möjligheter?

Mathias

Jag skulle säga dels den, men också att jag har varit otroligt envis och väldigt orädd. När jag var yngre hade jag inget konsekvenstänk. Då tänkte jag att det här kan vara kul. Då menar jag t.ex. att åka rullstol i skateboardramp utan hjälm. Det kanske inte alla skulle ha gjort, och kanske inte alla skulle ha tyckt att det var väldigt genomtänkt. Det var väldigt kul, men det gjorde också väldigt ont. Då lärde jag mig saker av det också. Ska jag göra det en gång till, då lär jag ha rätt skydd på mig.

Niklas

Så ditt motto var att stoppa in huvudet och prova?

Mathias

Ja. För det kan bli roligt. Du kan lära dig saker av det.

Niklas

nu börjar vi närma oss slutet på den här poddintervjun. Om du får skicka med några visdomens ord till de som lyssnar.

Mathias

Våga prova. Det kan bli roligt.

Niklas

Tack Mattias.

Mathias

Tack själv.